

December. Wintermaand.

De hemel treurt in winterrouw,
bevracht met dampen grijs en grauw,
van kille wolken overtrokken.

Hij rilt en huiverend ontsluit
zijn schoot en plengt den weedom uit
in enen vloed van wintervlokken.

v. Haute.

Buiten is het donker en guur. Donkere dagen
voor kerst.

Wat een storm bulderde er over ons heen! Dakpan-
nen en schoorstenen vlogen door de lucht. Hoge
antennes moesten het hoofd in de schoot leggen.
Dikke bomen werden ontworteld.

Nietige mensenkinderen zijn wij. Lichter dan ijdel-
heid.

We zitten weer aan ons laatste kerkbodetje voor
dit jaar. Bij zo'n gelegenheid vermenigvuldigen
de gedachten zich. Een wolkje weemoed drijft naar
binnen. Een mens is "maar" een mens.

Voor de zakenmensen wordt het tijd om te gaan
balanzen. Alles moet op papier komen. Nou ja...
alles? Meestal is er nog zoiets als een "stille
voorraad". Daar kun je een beetje mee "romme-

len".

Als wij de balans eens opmaken van het afgelopen jaar? Hoe zou het er uitzien? Voor de Heere bestaat geen stille voorraad! Voor Hem zijn alle dingen naakt en open.

Je kunt op twee manieren de balans opmaken. Nee..niet balanceren. In de vorm van een "verhaaltje" wil ik dat verduidelijken:

Zeker prediker, dienaar van het Evangelie, had een vrouw uit de familie van Hagar getrouwd. Hiermee spreek ik geen oordeel uit over Hagar. Ik bedoel het typologisch of liever: allegorisch.

Deze vrouw ergerde zich niet weinig aan de prediking van het Evangelie. Zij probeerde altijd een compromis te sluiten met de oude gedachte van het zalig worden onder vele condities en werken der wet: 't Zal zo makkelijk niet gaan. Zo is het vandaag de dag nóg. De mens wil er maar niet aan dat het in 't geheel niet gaat. Dat het gaat, komt door God. Hij heeft gezegd: Ik wil. Hij zet ons er in. Hij doet de onvruchtbare vrolijk zingen.

Terzake: De vrouw zei vaak tegen haar zoon.. die zal wel van 't zelfde houtje zijn geweest. Wacht maar, jongen! Als het er maar eens op aankomt bij je vader. We zullen nog wel eens zien of hij dan nóg zo praat. Alle bedekte en openlijke steken ten spijt, ging de prediker onverstoorbaar door met de verkondiging van de "betere" gerechtigheid en de zekerheid buiten onszelf. Nu gebeurde het dat de man ziek werd en ging sterven. Op wat uitzonderingen na, blijven de hardste werkers vaak het langst leven. Goed, de man ging dus achteruit en lag op z'n sterfbed. Moeder en zoon stonden in de keuken met elkaar te smoezen. Met groot verlangen zagen ze de instorting van vader tegemoet. Tenslotte moest zoonlief een zendingsreisje maken naar de ziekenkamer..om er achter te komen hoe het er bijstond.

Daar kwam hij de kamer binnen. Hoe gaat het, vader? Goed, jongen. Ja vader, maar ik bedoel: Hoe staat het er nou bij voor de eeuwigheid. Sterven is toch God ontmoeten?

Toen kreeg vader opeens door waar de schoen wrong. Hij zei: Jongen, zeg tegen je vrome moeder, dat als de Heere met je vader doet naar z'n preken, bidden, lezen enz. dan is je vader voor eeuwig verdoemd. Maar zeg er bij dat je vader vast ligt in dat eeuwig Trouwverbond in Christus Jezus.....

Kijk, lieve lezer, dat is ook balansen. De ène balans slaat geheel door naar de verkeerde kant. De grote Inspecteur zou ons direkt kunnen opsluiten. Levenslange opsluiting in de donkerste gevangenis. Maar nu de andere balans: Gij zijt in Hem volmaakt! De rekeningen van het afgelopen jaar zijn vereffend. De eisers hebben het hun toekomende deel ontvangen. De straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem. Door Zijn striemen is ons genezing geworden. Het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen. Deze waarheid wordt altijd bestreden. Deze bevinding kunnen we niet aan. Toch hoop ik dat wij ook zo mogen heengaan uit het strijdperk van dit leven. Niets hebbende en toch alles bezittende.